

товчеди сж на Евгения. Шафери и шаферки. Най-после дъщеря ни не е вдовица — ще я оженимъ както прилича. . .

Масларски

Ето и чекътъ е готовъ. Сто хиляди и словомъ, — сто хиляди лева. Май множко сж, но нѣма що (Сгъва чека и го туря въ джеба си откъмъ салона грамофонътъ засвирва. Чува се смѣхъ. Масларски и Масларска се споглеждатъ и се усмихватъ)

Масларски

Почна се!

Г-жа Масларска

Най-после! . . . (Сѣда) Ахъ, какъ съмъ уморена! Да легна, ще заспя като умрѣла. Сега, да доде кметътъ и попътъ, и да се свърши. (Като вижда, че Кокичковъ влиза, скача и тръгва къмъ него). Бай Таско! Донесе ли книжата?

Кокичковъ

А! Че то сватбата почнала. Музика! Танци!

Г-жа Масларска

Донесе ли книжата?

Кокичковъ

Донесохъ ги, г-жа, донесохъ ги. Азъ нали казахъ, че ще свърша тая работа, свършихъ я.